

Arrest

nr. 89 568 van 11 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid van 5 augustus 2011 houdende een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die *loco* advocaat E. SCHOUTEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker diende op 6 oktober 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 28 januari 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd op 29 april 2011 bij arrest nr. 60.652.

Op 26 juli 2011 diende de verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 5 augustus 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [N.M.S.]
geboren te [N.M.], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 26/07/2011 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 06/10/2009 een eerste asielaanvraag indiende die op 29/04/2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 26/07/2011 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in haar beslissing dd 31/01/2011 in het kader van de eerste asielaanvraag van oordeel was dat er geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van betrokkene, dat betrokkene zijn herkomst en achtergrond niet aannemelijk kon maken en dat er geen reëel zich was op de verblijfssituatie van betrokkene van de voorbije jaren. Overwegende dat de RVV het CGVS in haar beslissing volgde. Overwegende dat betrokkene in het kader van zijn huidige asielaanvraag een brief van het dorps hoofd voorlegt, enkele gegevens van school en een cijferlijst en foto's van (volgens de verklaring van betrokkene) familieleden. Overwegende dat betrokkene met deze foto's niet kan aantonen wie deze mensen zijn, waar en wanneer deze foto's genomen werden. Overwegende dat een cijferlijst van school geen enkele indicatie kan geven over de herkomst en achtergrond van betrokkene. Overwegende dat de brief van het dorps hoofd een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft. Overwegende dat het bovendien enkel kopieën zijn dat betrokkene voorlegt. Overwegende dat een kopie van een document geen enkele bewijswaarde heeft. Overwegende dat betrokkene deze documenten bovendien reeds tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag had kunnen voorleggen. Overwegende dat de documenten die betrokkene voorlegt in het kader van zijn huidige asielaanvraag dan ook niet van die aard zijn dat de beslissing van de vorige asielaanvraag zouden kunnen weerleggen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikelen 48/4, 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij werkt dit middel als volgt uit:

“Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna Wet Motivering Bestuurshandelingen) bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Artikel 51/8 Vreemdelingenwet van 15.12.1980 stelt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld. "

De ratio legis van dit artikel blijkt uit de parlementaire werken. De wetgever wilde door middel van de invoering van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet vermijden dat personen de asielprocedure misbruiken teneinde hun verblijf te verlengen.

Nochtans pleitte de Raad van State in zijn arrest dd. 27 november 2002 voor een ruime interpretatie van het begrip "nieuwe gegevens", in casu werd een nieuw bewijs van een eerder voorgelegd relaas in eerste instantie niet aanvaard door de DVZ als een "nieuw gegeven". De Raad van State stelt dat een nieuw bewijs van een vroegere situatie wel degelijk een nieuw gegeven kan uitmaken:

« Considérant, sur les deux branches réunies, que l'acte attaqué constate expressément que la demanderesse "a déjà fait auparavant la même déclaration et qu'elle ne fournit pas de nouveaux éléments"; que, toutefois, l'élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d'asile, peut, comme l'indique l'acte attaqué, «avoir trait à des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle [la demanderesse aurait pu les fournir]», mais aussi, hypothèse que l'acte attaqué passe sous silence, consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure; qu'en l'espèce, le témoignage du 5 novembre 2002 du père G. relatif au massacre des parents de la demanderesse constitue une preuve nouvelle, car postérieure aux deux premières demandes d'asile de la demanderesse, d'un fait qui s'est produit antérieurement à l'introduction des demandes d'asile; qu'il s'agit donc d'un élément nouveau au sens de l'article 51/8 précité. » [RvS nr. 1 13.002, 27 november 2002, T. Vreemd. 2003, 126-127.]

Vrije vertaling:

"Overwegende aangaande de twee verenigde middelen, dat de bestreden beslissing expliciet vaststelt dat verzoekster reeds voordien dezelfde verklaring heeft afgelegd en dat ze geen nieuw element aanbrengt, dat een nieuw element in de zin van het hierboven geciteerde artikel 51/8 dat een nieuw onderzoek van de asielaanvraag verantwoord nochtans betrekking kan hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de asielprocedure binnen dewelke verzoekster ze had kunnen neerleggen, maar kan ook, een hypothese waarover de bestreden beslissing zwijgt, bestaan uit een nieuw bewijs van een voorgaande situatie; dat in casu, de getuigenis van 5 november 2002 van vader G. aangaande het bloedbad van de ouders van verzoekster een nieuw bewijs betreft, aangezien het volgt na de twee eerste asielaanvragen van verzoekster, van een feit dat zich heeft voorgedaan voor de asielaanvraag; dat het dus gaat om een nieuw element in de zin van voormeld artikel 51/8."

De redenen die door de bestreden beslissing worden opgegeven zijn de volgende:

(....)

In casu heeft verzoeker nochtans verschillende nieuwe bewijzen voorgelegd van het feit dat hij wel degelijk uit Afghanistan afkomstig is, namelijk :

Foto's van verzoeker met zijn familie in Afghanistan met bepaalde tijds- en plaatsaanduidingen

Een brief van het dorpshoofd

Gegevens van school en een cijferlijst

Verzoeker antwoordt met deze stukken expliciet op argumenten die door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf werden aangehaald en zijn dan ook van doorslaggevend belang.

1. Wat de foto's betreft

Daar de beslissing meent dat verzoeker met deze foto's niet kan aantonen wie deze mensen zijn, waar en wanneer deze foto's genomen werden, vraagt verzoeker net opnieuw asiel aan om dit te kunnen

uitleggen. Een interview bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zou hem nu net in staat stellen om dit op een uitgebreide en volledige wijze uit te leggen.

Verzoeker wijst er vooreerst op dat hem niet eens de vraag werd gesteld waarom hij pas nu deze nieuwe stukken voorlegde. Hij kon deze stukken niet tijdens de procedure van de eerste asielaanvraag voorleggen omdat hij deze stukken nog niet had.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 48/4 en 51/8 Vreemdelingenwet geschonden en heeft op zeer onzorgvuldige wijze gehandeld.

2. Wat de brief van het dorps hoofd betreft

De bestreden beslissing neemt de asielaanvraag niet in overweging omdat het document een "gesolliciteerd karakter" heeft. Nochtans wordt niet uitgelegd waarin dit gesolliciteerd karakter ligt. Er is bijgevolg geen sprake van een afdoende motivering.

Verzoeker heeft de eer erop te wijzen dat een dergelijke beoordeling een ten gronde beoordeling betreft en dat het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken is om in het kader van de ontvankelijkheidsfase de waarde van een document te beoordelen.

Artikel 51/8 Vreemdelingenwet staat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel toe na te gaan of er al dan niet nieuwe elementen werden voorgelegd en geeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet de bevoegdheid om de stukken ten gronde te beoordelen. Door dit wel te doen schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 51/8 Vreemdelingenwet.

Daar, zoals in de bestreden beslist wordt vermeld, het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beslist heeft dat verzoeker zijn herkomst en achtergrond niet aannemelijk kon maken en dat er geen reëel zicht was op de verblijfsituatie van betrokkene de voorbije jaren, heeft verzoeker inderdaad van zijn familie gesolliciteerd dat hem o.a. foto's zouden worden verstuurd.-

3. Gegevens omtrent de school en cijferlijst

Opnieuw gaat de Dienst Vreemdelingenzaken over tot een ten gronde beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker.

Deze elementen vormen nu net wel nieuwe gegevens waarover verzoeker in het kader van zijn vorige asielaanvraag niet over beschikte.

4. Conclusie

4.1. Wat betreft de schending van de motiveringsplicht

De bestreden beslissing meldt dat de documenten "ook niet van die aard zijn dat de beslissing van de vorige as/e/aanvraag zouden kunnen weerleggen". Ook hier is er sprake van schending van de motiveringsplicht in hoofde van de tegenpartij.

Immers, overeenkomstig artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen dient elke beslissing afdoende gemotiveerd te zijn.

De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

In casu kan echter uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid waarom de documenten "niet van die aard zijn dat de beslissing van de vorige asielaanvraag zouden kunnen weerleggen." Er wordt overigens helemaal niet verwezen naar de inhoud of nog de datum van de documenten waardoor de tegenpartij tot dit besluit zou kunnen gekomen zijn.

Gelet op hetgeen werd uiteengezet, schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 Wet Motivering Bestuurshandelingen.

4.2. Wat betreft de schending van artikel 51/8 en 48/4 Vreemdelingenwet

Verzoeker meent dat ten opzichte van een dergelijk onverantwoord handelen van de administratie, het essentieel is om het declaratoir karakter van de erkenning van de vluchtelingenstatus in herinnering te brengen. [Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, PB. L. 30 september 2004, afl. 304, 13 overweging 14]

Dit betekent dat iemand niet erkend wordt als vluchteling omdat men hem als dusdanig erkent, maar men wordt erkend omdat men vluchteling is.

Dit houdt eveneens in dat de gevolgen van een foute en eenzijdig theoretische beslissing zeer ernstig kunnen zijn.

Het UNHCR heeft in het verleden reeds haar ongerustheid geuit dat artikel 51/8 Vreemdelingenwet tot gevolg kan hebben dat de vraag naar de nood om bescherming terzijde worden geschoven ten voordele van een eenzijdig juridisch - technische vraag. Het UNHCR gaat er vanuit dat de notie van nieuwe gegevens in het licht van de bescherming moet worden geïnterpreteerd en dat elementen die aanleiding kunnen geven tot het herzien van een eerdere beslissing, wel degelijk als nieuwe elementen moeten

worden beschouwd.

«L 'UNHCR estime que les examens préliminaires devraient couvrir tant les questions de fait que de droit. La notion d'éléments nouveaux devrait être interprétée de manière protectrice, conformément à l'objet et au but de la Convention de 1951. Les faits à l'appui de l'essence de la demande qui pourraient contribuer à la révision de la décision antérieure devraient en général être considérés comme des éléments nouveaux. » [Opmerkingen van de UNHCR omtrent het voorontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en omtrent het wetsontwerp tot wijziging van de Raad van State en tot instelling van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 3 februari 2006, p. 16]

Vrij vertaling:

"Het UNHCR is van mening dat het vooronderzoek moet befrekking hebben op beide kwesties, in feite en in rechte. Het concept van de nieuwe elementen moet worden uitgelegd in een beschermende wijze, in overeenstemming met het voorwerp en doel van het Verdrag van 1951.

De feiten ter ondersteuning van de essentie van de asielaanvraag, die zouden kunnen bijdragen tot de herziening van de eerdere beslissing, moeten in het algemeen worden beschouwd als nieuwe elementen."

Verzoeker meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van de bestreden beslissing 48/4 en 51/8 Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht heeft geschonden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet gelet op de vaststelling dat de bestreden beslissing werd genomen in toepassing van dit artikel.

2.3. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen".

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,

- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De gemachtigde van de staatssecretaris mag zich niet uitspreken over de inhoud of draagwijdte van deze nieuwe gegevens. Hij kan enkel vaststellen dat er nieuwe gegevens zijn of dat er geen nieuwe gegevens zijn. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- In het geval dat er wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiertoe niet bevoegd is.

- In het geval dat wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal onderwerpen.

2.4. De verzoeker betoogt dat hij verschillende nieuwe bewijzen heeft voorgelegd die bewijzen dat hij wel degelijk uit Afghanistan afkomstig is. Uit het administratief dossier blijkt dat hij n.a.v. zijn tweede asielaanvraag een reeks foto's van familieleden neerlegde, een brief van het dorpshef, gegevens van een school en een cijferlijst. Uit het gehoorverslag n.a.v. zijn tweede asielaanvraag blijkt dat verzoeker dacht dat het Commissariaat-generaal twijfelde over zijn identiteit en dacht dat hij van Pakistaanse afkomst was. Verzoeker meent dat hij door het voorleggen van deze nieuwe elementen expliciet heeft geantwoord op argumenten die door het Commissariaat-generaal en de Raad werden aangehaald in het kader van zijn eerste asielaanvraag.

2.5. Waar verzoeker refereert naar de beslissingen uit de eerdere asielprocedure, stelt de Raad vast, na nazicht van het administratief dossier, dat verzoekers asielaanvraag werd afgewezen omdat hij zijn herkomst en achtergrond niet aannemelijk maakte. Doordat verzoeker geen reëel zicht bood op zijn verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeiden, stelden het Commissariaat-generaal en de Raad dat ze zich geen juist beeld konden vormen van verzoekers werkelijke nood aan bescherming.

De motivering van de gemachtigde van de staatssecretaris dat *“Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in haar beslissing dd 31/01/2011 in het kader van de eerste asielaanvraag van oordeel was dat er geen geloof kon worden gehecht aan het asielrelaas van betrokkene, dat betrokkene zijn herkomst en achtergrond niet aannemelijk kon maken en dat er geen reëel zich was op de verblijfssituatie van betrokkene van de voorbije jaren. Overwegende dat de RVV het CGVS in haar beslissing volgde.”*, vindt dan ook steun in het administratief dossier.

2.6. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde met betrekking tot de voorgelegde foto's dat *“Overwegende dat betrokkene met deze foto's niet kan aantonen wie deze mensen zijn, waar en wanneer deze foto's genomen werden.”* Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoeker *in casu* ook niet weerlegd.

Waar verzoeker stelt dat net een interview bij het Commissariaat-generaal hem in staat zou stellen om op uitgebreide en volledige wijze deze foto's te verduidelijken, merkt de Raad op dat niets hem verhinderde om deze verduidelijkingen reeds naar voren te brengen toen hij een tweede asielaanvraag indiende bij de gemachtigde van de staatssecretaris.

Waar verzoeker stelt dat hem niet eens de vraag werd gesteld waarom hij nu pas deze nieuwe stukken voorlegde, merkt de Raad op dat het in eerste instantie aan de asielzoeker is om bij het indienen van een herhaalde asielaanvraag, aan te tonen dat de voorgelegde nieuwe elementen voldoen aan de voorwaarden die in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet worden gesteld teneinde een asielaanvraag in overweging te kunnen nemen.

Met zijn blote betoog dat hij deze stukken nog niet had, maakt de verzoeker daarenboven niet aannemelijk dat hij deze foto's niet tijdens de eerste asielaanvraag had kunnen voorleggen en weerlegt hij bijgevolg geenszins de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris *“Overwegende dat*

betrokkene deze documenten bovendien reeds tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag had kunnen voorleggen”.

Het loutere gegeven dat verzoeker het niet eens is met de bestreden beslissing, toont aldus niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijke onredelijke wijze of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat deze foto's, die geen tijdsaanduiding bevatten, geen nieuwe gegevens zijn *“met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980”.*

Tenslotte merkt de Raad op dat het gegeven dat een document nieuw is in de zin dat het niet eerder werd voorgelegd, niet volstaat om het stuk als een nieuw element te beschouwen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er *“ernstige aanwijzingen”* bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een *“ernstige aanwijzing”* inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven.

De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris voorts met betrekking tot deze foto's motiveerde: *“Overwegende dat het bovendien enkel kopieën zijn dat betrokkene voorlegt. Overwegende dat een kopie van een document geen enkele bewijswaarde heeft.”* Dienaangaande kan de gemachtigde van de staatssecretaris worden gevolgd. Immers, de authenticiteit van een kopie kan niet worden nagegaan aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dit wordt niet betwist noch weerlegd door verzoeker.

Zodoende is het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig van de gemachtigde van de staatssecretaris om geen bewijswaarde toe te kennen aan de voorgelegde foto's en bijgevolg te oordelen dat de verzoeker geen nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht

2.7. Verzoeker legde eveneens een brief van een dorpshef voor. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde daar omtrent als volgt: *“Overwegende dat de brief van het dorpshef een duidelijk gesolliciteerd karakter heeft.”*

Verzoeker voert aan dat niet wordt uitgelegd waarin dit gesolliciteerd karakter ligt en dat dit een beoordeling ten gronde betreft.

De Raad wijst erop dat verzoeker niet weerlegt, ontkent of betwist dat het attest op zijn vraag werd opgesteld en aldus werd *“gesolliciteerd”*. Integendeel, verzoeker geeft zelf aan zijn familie te hebben gesolliciteerd om documenten. Aldus blijkt verzoeker te begrijpen wat wordt bedoeld met *“gesolliciteerd karakter”*.

Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker zich met zijn kritiek inzake bovenstaande beoordeling door de gemachtigde van de staatssecretaris, richt tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing. Verzoekers kritiek doet immers geen afbreuk aan de overige motieven in de bestreden beslissing m.b.t. de brief van het dorpshef. Zo motiveerde de gemachtigde eveneens aangaande de brief van het dorpshef: *“Overwegende dat het bovendien enkel kopieën zijn dat betrokkene voorlegt. Overwegende dat een kopie van een document geen enkele bewijswaarde heeft.”* Dienaangaande kan de gemachtigde van de staatssecretaris worden gevolgd. Immers, de authenticiteit van een kopie kan niet worden nagegaan aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Dit wordt niet betwist noch weerlegd door verzoeker.

Tenslotte motiveerde de gemachtigde aangaande de brief van het dorpshef: *“Overwegende dat betrokkene deze documenten bovendien reeds tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag had*

kunnen voorleggen.” Verzoeker weerlegt of ontkent deze beoordeling niet en maakt aldus niet aannemelijk dat hij de voorgelegde brief niet eerder kon aanbrengen.

2.8. Verzoeker legde enkele schoolgegevens en een cijferlijst voor. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde hier omtrent als volgt: *“Overwegende dat een cijferlijst van school geen enkele indicatie kan geven over de herkomst en achtergrond van betrokkene. (...) Overwegende dat het bovendien enkel kopieën zijn dat betrokkene voorlegt. Overwegende dat een kopie van een document geen enkele bewijswaarde heeft. Overwegende dat betrokkene deze documenten bovendien reeds tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag had kunnen voorleggen.”*

Verzoeker betoogt dat ook hier de gemachtigde van de staatssecretaris zou zijn overgegaan tot een ten gronde beoordeling, maar concretiseert deze bewering niet verder.

Deze loutere kritiek doet geen afbreuk aan het feit dat aangaande de bewijswaarde van een kopie de gemachtigde van de staatssecretaris kan worden gevolgd. Immers, de authenticiteit van een kopie kan niet worden nagegaan aangezien kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden vervalst (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Deze beoordeling wordt trouwens niet betwist noch weerlegt door verzoeker.

De kritiek doet ook geen afbreuk het gegeven dat verzoeker de schoolgegevens en cijferlijst eerder had kunnen voorleggen, minstens weerlegt of ontkent verzoeker deze beoordeling niet.

2.9. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveerde voorts dat *“overwegende dat de documenten die betrokkene voorlegt in het kader van zijn huidige asielaanvraag dan ook niet van die aard zijn dat ze de beslissing van de vorige asielaanvraag zouden kunnen weerleggen”*.

De verzoeker voert aan dat hierdoor sprake is van een schending van de motiveringsplicht en maakt daarbij een aantal theoretische beschouwingen over artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, maar zoals reeds in punt 2.2. reeds vastgesteld, is er in de bestreden beslissing geen sprake van een schending van de formele motiveringsplicht.

In zoverre de verzoeker deze beoordeling niet begrijpt omdat niet wordt verwezen naar de inhoud of de datum van de documenten, wijst de Raad erop dat verzoeker de documenten zelf aanvoerde zodat kan worden aangenomen dat hij de datum en de inhoud er van kent.

Waar in wezen enkel kopieën worden voorgelegd van documenten die reeds tijdens de procedure van de vorige asielaanvraag hadden kunnen worden voorgelegd, kan de gemachtigde van de staatssecretaris redelijkerwijze uit het gebrek aan bewijswaarde van deze documenten oordelen dat verzoeker met deze documenten geen ander licht werpt op appreciatie van de eerdere asielaanvraag.

Met zijn loutere kritiek weerlegt verzoeker deze beoordeling niet.

2.10. Samenvattend kan worden besloten dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze, met miskenning van de gegevens van het dossier of van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat verzoekers: *“geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 15 december 1980”* en de betrokken aanvraag derhalve niet in overweging wordt genomen.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.11. Verzoeker voert voorts nog een schending aan van artikelen 51/8 en 48/4 van de Vreemdelingenwet waar theoretische beschouwingen worden gegeven over het declaratoire karakter van de vluchtelingenstatus en artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat deze beschouwingen geen afbreuk doen aan wat in punt 2.10 werd vastgesteld. In de mate dat kritiek wordt geuit op het artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet zelf en de werking ervan, merkt de Raad op dat deze kritiek louter een wetskritiek inhoudt en geen betrekking heeft op de concrete weigeringsmotieven die de bestreden beslissing.

Voorts wijst de Raad erop dat artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet bepalen in welke omstandigheden een vreemdeling als vluchteling kan worden erkend of in welke omstandigheden subsidiaire bescherming kan worden toegekend. Aangezien in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt ingenomen wordt over de behoefte aan internationale bescherming van verzoekers, doch slechts wordt vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht in het kader van zijn tweede asielaanvraag, kan de schending van deze bepalingen in dit kader niet dienstig worden aangevoerd.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.12. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker licht dit middel als volgt toe:

“Verzoeker stelde reeds dat hij ernstige risico's loopt ingeval van terugkeer. Verzoeker stelt echter vast dat dit argument niet door de Dienst Vreemdelingenzaken overwogen werd in het tweede deel van de beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten. Al deze elementen zijn nochtans ter kennis van de tegenpartij.

Het risico op schending van artikel 3 EVRM is immers reëel bij een terugkeer naar Afghanistan. Er wordt niet betwist dat verzoeker Afghaan is en van het district Qarqhay, in de provincie Laghman, afkomstig is. De provincie Laghman staat op de lijst van het CGVS als gevaarlijk gebied, waardoor asielzoekers afkomstig uit deze regio in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming. De tegenpartij vermeldt dit echter absoluut niet in de bestreden beslissing.

Hierdoor is er sprake van schending van artikel 3 EVRM en van de motiveringsplicht hieromtrent.

In geen geval werden immers de risico's onderzocht ingeval van een gedwongen terugkeer naar Laghman, in Afghanistan.

Bovendien heeft noch het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch de DVZ, de ernstige risico's die verzoeker loopt ingeval van terugkeer concreet onderzocht.

Met andere woorden, geen enkele autoriteit heeft de situatie van verzoeker aan artikel 3 EVRM getoetst, hoewel dit artikel een absolute draagwijdte heeft.

Ter herinnering, sinds het arrest MSS tegen Griekenland en België, heeft Uw Raad o.a. in een arrest dd. 17 februari 2011 gesteld dat:

“(…) in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bafi en cons./Turkije, § 136)” [RvV, nr. 56.203, 17 februari 2011]

Gelet op het absoluut karakter van artikel 3 EVRM dient het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen bij het nemen van een terugleidingsmaatregel in concreto te worden onderzocht.

Verzoeker stelt echter vast dat, ondanks het beroep dat voor Uw Raad werd ingesteld tegen de weigering van toekenning van vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus door het CGVS, er niet werd ingegaan op de risico's ingeval van terugkeer (stuk 3).

Er werd enkel ingegaan op de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker maar geen enkel element verwijst naar de risico's in concreto, ingeval van terugkeer.

Zelfs indien men zou aannemen dat verzoeker niet terug naar de provincie van Laghman zou moeten, maar zich in een ander deel van Afghanistan zou kunnen vestigen, stelt men vast dat er ook aangaande de reisroute die verzoeker zou moeten volgen ingeval van terugkeer, absoluut geen rekening mee wordt gehouden, terwijl de gevolgen uiteraard drastisch zouden zijn voor verzoeker en in strijd met artikel 3 EVRM,

Betreffende de reisroute heeft het Europees Hof in de zaak MSS het volgende gesteld:

"Quant aux possibilités de réinstallations internes, le HCR souligne qu'aucune région d'Afghanistan n'est sûre et que, même si on en trouvait une, elle pourrait ne pas être accessible étant donné que la sécurité n'est pas garantie sur nombre de routes principales d'Afghanistan. " [EHRM, M.S.S. f. België en Griekenland, 21 januari 2011]

Vrije vertaling:

"Betreffende de mogelijkheden van interne herinstallaties, onderstreept de HCR dat geen enkele regio van Afghanistan veilig is en dat; zelfs indien men een veilige regio zou vinden, deze niet toegankelijk zou zijn aangezien de veiligheid niet verzekerd is op een groot aantal van de hoofdroutes van Afghanistan."

Geen enkele regio van Afghanistan is veilig.

Het feit dat de conflictsituatie in Afghanistan nog steeds voldoet aan de voorwaarden van een niet-internationaal gewapend conflict én het feit dat er manifest sprake is van willekeurig geweld, had ertoe moeten leiden dat de tegenpartij minstens de situatie van verzoeker aan artikel 48/4 Vreemdelingenwet en aan artikel 3 EVRM zou hebben moeten toetsen. In casu wordt er echter enkel besloten dat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus zonder de feitelijke en juridische overwegingen op grond waarvan de beslissing luidt, te vermelden.

Er is sprake van schending van de motiveringsplicht."

2.13. In zoverre de verzoeker de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert m.b.t. het bevel om het grondgebied te verklaren, dat een onderdeel uitmaakt van de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}), wijst de Raad erop dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bevelscomponent van de bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze gesteund is. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat luidt: *"Wanneer de Minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13^{quater} betekend."*

Tevens bevat de beslissing een motivering in feite met name dat gelet op artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure en verzoeker eveneens geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 Vreemdelingenwet.

2.14. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bevelscomponent van de bestreden beslissing, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Samenhangend met materiële motiveringsplicht, legt het zorgvuldigheidsbeginsel de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te

stoelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954)

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

2.15. Verzoeker betoogt dat hij ernstige risico's loopt in geval van terugkeer, maar dat dit niet werd onderzocht door de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker betoogt dat geen enkele autoriteit zijn situatie aan artikel 3 van het EVRM heeft getoetst, met name dat noch de Dienst Vreemdelingenzaken, noch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad een onderzoek hebben gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar het land van herkomst.

2.16. De Raad stelt echter vast, op basis van het administratief dossier, dat verzoekers asielrelaas zowel door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als door de Raad werd onderzocht, niet enkel in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar het VN Vluchtelingenverdrag, maar eveneens in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat verwijst naar de subsidiaire bescherming.

Dit onderzoek gebeurde in functie van het land Afghanistan, het land van herkomst t.a.v. waarvan de verzoeker n.a.v. zijn asielaanvraag een vrees voor vervolging en/of een reëel risico op ernstige schade heeft geuit.

Gelet op de inhoud van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat luidt zoals *infra* volgt, dient te worden opgemerkt dat zowel het Commissariaat-generaal als de Raad een onderzoek hebben gevoerd naar het risico op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van verzoeker in zijn land van herkomst, zoals voorzien door artikel 48/4, § 2, b) en zoals ook vereist door artikel 3 van het EVRM, waarmee deze bepaling inhoudelijk overeenstemt.

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

2.17. Uit het administratief dossier blijkt dat het voormelde onderzoek van het Commissariaat-generaal resulteerde in de vaststelling dat verzoekers vluchtmotieven ongeloofwaardig werden geacht. Daarnaast resulteerde het onderzoek in de vaststelling dat de verzoeker zijn herkomst en achtergrond niet aannemelijk maakte waardoor de nood aan subsidiaire bescherming niet kon worden beoordeeld.

Zo voerde de verzoeker aan dat hij op zijn negende jaar naar Mehterlam zou zijn verhuisd, gelegen in de provincie Laghman. De verzoeker bood echter tijdens zijn verklaringen geen reëel zicht op zijn verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de problemen die daaruit voortvloeiden, wat de asielinstanties verhinderde om zich een juist beeld te vormen van zijn werkelijke nood aan bescherming. De Raad bevestigde deze bevinding in het voornoemd arrest nr. 60.652 van 29 april 2011. Hoewel verzoeker tijdens zijn beroepsprocedure bij de Raad bijkomende documenten neerlegde, maakte de verzoeker niet aannemelijk dat hij sinds negende jaar steeds in Mehterlam (provincie Laghman, Afghanistan) heeft gewoond, aangezien een aantal van de documenten die hij voorlegde duidelijk vervalst waren en de overige documenten zijn geloofwaardigheid niet konden herstellen. De Raad concludeerde als volgt: *“De vaststelling dat verzoeker de waarheid niet vertelt over waar hij voor zijn vlucht naar België verbleef, is van belang om de hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te beoordelen. Het risico op vervolging en op ernstige schade moeten*

beoordeeld worden ten aanzien van het land waarvan verzoeker de nationaliteit bezit. Er is echter geen nood aan internationale bescherming als een persoon de nationaliteit van verschillende landen bezit en hij in één van deze landen op bescherming kan rekenen. Bovendien verliest verzoeker zijn belang om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te vragen, als blijkt dat hij reeds in een ander land als vluchteling erkend is of in een andere lidstaat van de Europese Unie subsidiaire bescherming of een daaraan gelijkwaardige bescherming heeft verkregen. Er is ook geen nood aan bescherming als de asielzoeker afkomstig is uit een streek waar er geen risico op ernstige schade is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n streek te vestigen. Een asielzoeker die over zijn herkomst ongeloofwaardige verklaringen aflegt, maakt dus niet aannemelijk dat hij vluchteling is of nood heeft aan subsidiaire bescherming."

De Raad betwistte niet dat verzoeker oorspronkelijk afkomstig is van het district Qarqhayi, eveneens gelegen in de provincie Laghman, maar oordeelde wel dat verzoeker niet aannemelijk had gemaakt dat hij sinds zijn negende jaar verbleven zou hebben in de naburige stad Mehterlam.

Deze ongeloofwaardige verklaringen leidden ertoe dat niet aannemelijk werd gemaakt dat verzoeker voldoet aan de bepalingen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.18. Uit de bespreking van punten 2.2. tot en met 2.10. is voorts gebleken dat de door verzoeker gemaakte verklaringen en voorgelegde documenten bij zijn tweede asielaanvraag geen afbreuk doen aan de vaststellingen van de voormelde asielinstanties. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en door de verwerende partij werd op goede gronden geoordeeld dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij voorhoudt, bij zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker meerdere materiële mogelijkheden heeft gehad om de algemene situatie in zijn land te doen gelden alsook wat betreft de omstandigheden eigen aan zijn geval (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

Niettemin blijft de reële verblijfssituatie en herkomst van verzoeker in Afghanistan, door zijn eigen handelen, even onzeker.

2.19. Afghanistan is eveneens het land van bestemming t.a.v. waarvan de verzoeker beweert bij een eventuele terugkeer een reëel risico te vrezen om te worden blootgesteld aan een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering (d.i. de

tenuitvoerlegging van een maatregel) naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

2.20. Waar verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer naar de provincie Laghman een reëel risico loopt op onmenselijke behandeling, wijst de Raad erop dat ook al werd hem geen vorm van internationale bescherming toegekend omdat hij geen zicht bood op zijn reële verblijfssituatie in Afghanistan noch op de problemen die daaruit voortvloeiden waardoor zijn nood aan bescherming niet kon worden beoordeeld, dit niet wil zeggen dat hij zal worden teruggeleid naar de provincie Laghman. Zoals verzoeker zelf aanvoert, de provincie Laghman wordt door het Commissariaat-generaal als gevaarlijk gebied aangeduid, waardoor verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij daartoe zal worden teruggeleid.

2.21. De verzoeker betoogt dat indien hij zou worden teruggeleid naar een ander deel van Afghanistan, zulke interne hervestiging eveneens een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Hij voert voorts aan dat geen enkele regio in Afghanistan veilig is en dat er manifest sprake is van willekeurig geweld.

De Raad merkt op dat inzake de beoordeling van een situatie van willekeurig geweld in het licht van artikel 3 EVRM, het EHRM heeft geoordeeld dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een situatie van willekeurig of algemeen geweld aanleiding kan geven tot bescherming onder artikel 3 EVRM. De situatie van willekeurig geweld dient immers een voldoende niveau van intensiteit te bereiken. Enkel in “*de meest extreme gevallen*” zal een situatie van algemeen of willekeurig geweld dat niveau van intensiteit bereiken waardoor een reëel risico op slechte behandeling ontstaat louter doordat de verzoekende partij bij terugkeer aan zulk geweld wordt blootgesteld bij terugkeer. (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 115 en EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 218)

In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, oordeelde het EHRM recent dat er geen aanwijzingen zijn dat de situatie van willekeurig geweld in Afghanistan, en in het bijzonder in Kabul, dat niveau van intensiteit heeft bereikt waardoor er een reëel risico op onmenselijke behandeling wordt gecreëerd louter doordat men bij terugkeer aan zulk geweld wordt blootgesteld. (EHRM 20 december 2011, nr. 48839/09, J.H. v. Verenigd Koninkrijk, § 55).

De Raad wijst erop dat wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Men moet “*concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen*” (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754), *quod non in casu*.

Een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst volstaat dus niet. De verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. *In casu*, brengt de verzoeker geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat door de afgifte van de bestreden beslissing en bij eventuele terugkeer naar Afghanistan er in zijn hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is begaan of zal worden begaan. Hij staat aldus zijn loutere beweringen niet met een concreet begin van bewijs.

Dit onderstreept des te meer hoe belangrijk het is om duidelijkheid te krijgen over de herkomst en achtergrond van de verzoeker, en aldus een reëel zicht te hebben op de verblijfssituatie van verzoeker

voor zijn komst naar België, alsook op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien. Verzoeker heeft echter tijdens zijn herhaalde asielaanvraag geen stukken bijgebracht die, in tegenstelling tot zijn eerdere asielprocedure, daaromtrent de nodige duidelijkheid hebben gebracht.

Tenslotte waar verzoeker beweert dat de verwerende partij zijn situatie minstens aan artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet had moeten toetsen, wijst de Raad erop dat artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet geen uitstaans heeft met de bestreden beslissing die werd genomen op grond van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en in uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De Raad verwijst voor zover als nodig naar de bespreking in punt 2.11.

Een schending van artikel 3 van het EVRM noch van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

De bevelscomponent van de bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES